

РЕШЕНИЕ

№ 6180

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 27.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5040** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 3, във вр. с ал. 1 от КСО.

Образувано е по жалба на С. И. М., с постоянен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] против Решение № К.-21/28.04.22 г. на Директора на ТП на НОИ-П., с което е отхвърлена жалба с вх. № 1012-13-68 от 28.03.22 г., срещу разпореждане № 0-13-999-00-[ЕГН] от 11.03.2022 г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ-П., с което на основание чл. 40, ал. 3 от КСО, във вр. с чл. 47, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощите от държавно обществено осигуряване е отказано отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване.

С жалбата се твърди, че констатациите в издаденото решение са недоказани, спорни и вътрешно противоречиви. Процесното решение е произнесено, без да е обсъдена и взета предвид постъпилата жалба, надлежно подадена в административното производство, в която се навеждат основания за отмяната на разпореждането. Липсата на обсъждане на посочените факти и обстоятелства, прави акта изцяло необоснован и представлява съществено нарушение на административнопроизволствепите правила, представляващи касационни основания по чл. 146, т. 3 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателката С. И. М., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът Директора на ТП на НОИ П., редовно призован, не се явява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

По фактите:

С вх. № Р14-13-000-00-[ЕГН]/12.10.2021 г. в информационната система за електронен обмен на документи и данни от осигурител „ПЕРНИК ИНВЕСТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е постъпило удостоверение относно правото на парично обезщетение по болничен лист № Е20212386474, за периода от 23.08.2021 г. до 06.09.2021 г. издаден на С. И. М. с ЕГН [ЕГН].

При обработката на така представения болничен лист е извършена проверка в информационната система на НОИ, при която е установено, че лицето към момента на настъпване на временната неработоспособност е осигурено и при друг работодател. В данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, подадени от другия работодател за периода не са отразени дни във временна неработоспособност.

Ръководителят по изплащането на обезщетенията и помощите е постановил разпореждане № 0-13-000-00-01499825/19.10.2021 г., с което на основание чл. 40, ал. 3 от КСО и чл.47, ал. 1 от НПОПДОО е отказано отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване. В мотивите на разпореждането е посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 3 от КСО парично обезщетение за временна неработоспособност не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване през периодите, за които са издадени актове от здравните органи.

Срещу така постановеното разпореждане за отказ в ТП на НОИ [населено място] от С. М. е подадено възражение вх.№1054-13-13/29.11.2021 г. Към възражението са приложени издадени на лицето болнични листове за периода от 23.08.2021г. до 06.09.2021 г. № Е20213338056 с посочена месторабота „Один гарант“ ЕООД [населено място] и № Е20213338057 с посочена месторабота „Юнис“ ООД [населено място], издадени на 26.11.2021 г.

Във връзка с подаденото възражение е поискано извършване на проверки по разходите на ДОО от контролните органи на НОИ в дружествата „Один гарант“ ЕООД [населено място].

На основание Заповед № ЗР-5-13-01044713/07.12.2021 г. на ръководителя на ТП на НОИ - [населено място], е извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване в дружеството „Юнис“ ООД.

При проверката е установено следното:

За С. М. са подадени уведомления за сключен трудов договор с „ЮНИС“ ООД от 13.04.21 г. без дата за прекратяване на договора. Подадено е уведомление за „О. ГАРАНТ“ с ЕИК[ЕИК] от 28.07.2021 г. и дата на прекратяване 30.09.21 г. При извършена проверка на подадените данни по чл.5, ал.4 от КСО е видно наличието на подадени данни като управител на търговското дружество „Перник Инвест“ ЕООД ЕИК-823073054 за м.03.2021г. с ОД от 1 515.74 лв. за 15 дни в осигуряване и 4 дни в Б.О., За м .04.2021 г. 21 дни в Б.О, за м.05.2021 г. 17 дни в Б.О, за м. 06.21 г. за м.07.2021г. 22 дни в Б.О, за м.08.2021 г. 21 дни в Б.О, за 6 дни в осигуряване с ОД от 585.00 лв. Подадените данни по чл.5, ал.4 от КСО от Ю. ООД с ЕИК-113032821 са както следва м.04.2021 г. под период на осигуряване 13-0 с 4 дни в осигуряване и ОД от 78.67 лв., 9 дни в Н.О. всичко на 4 часов работен ден. м.05.2021 г. 17 дни в Н.О, м.06.2021 г. 22 дни в Н.О., м.07.2021 г. 22 дни в Н.О, м.08.2021 г. 20 дни в Н.О. с под период на осигуряване 0-29.

Издадени са Болнични листове за временна неработоспособност за период от

20.04.2021г . 21.09.2021 г. без прекъсване Б.Л№20211183151, Б.Л№[ЕГН], Б.Л №20211360646, Б.Л№20211578077, Б.Л№20211578220, Б.Л №20211776883, БЛ №20211851953, Б.Л№20212038198, Б.Л№20212386474, Б.Л №20212038291, Б.Л №202123866475.

От осигурителя са изискани всички документи касаещи упражняването на трудова дейност от жалбоподателката С. И. М. - разплащателни ведомости, лично трудовото досие, трудов договор, длъжностна характеристика, молби, заповеди, инструктажи, декларации и др. документи.

Представени са Трудов договор № 181 от 13.04.2021 г. сключен на основание чл.68, ал.1, т.2 от КТ - срочен трудов договор до завършването на определена работа на длъжност Технически ръководител строителство на 4 часов работен ден, с основно месечно възнаграждение в размер на 350.00 лв. Договора не е подписан от С. М.; Длъжностна характеристика за длъжност Технически Ръководител Строителство с дата 13.04.21 г, също неподписана от С. М.; Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62.ал. 5 от КТ с №05651 от 16.04.2021 г.; Разплащателни ведомости по месеци: м.04.2021 г. отработени 4 дни с начислено възнаграждение от 78.67 лв., 9 дни в Н.О.; м.05.2021 г. 17 дни в Н.О., м.06.2021 г. 22 дни в Н.О., м.07.2021 г. 22 дни в Н.О, м.08.2021 г. 22 дни в Н.О., мД9.2021 г. 20 дни в Н.О.

Управителя на дружеството Ю. К. е дал писмени сведения, съгласно които лицето не е работило а само е ползвано за участието в конкурс с изискването за наличието на специалист технически ръководител. Конкурса е бил отложен и милева не е започвала да извършва трудова дейност в дружеството.

С оглед на изложеното и с оглед представените документи и сведения от страна на проверяваното дружество е констатирано, че С. И. М. не е започвала трудова дейност, не са налице основания за осигуряване.

Издадени са задължителни предписания № ЗД-1-13-01051030/20.12.21 г. за заличаване на подадените данни по чл.5, ал. 4, т.1 от КСО за периода от 13.04.21 г. до 20.08.21 г.

На основание Заповед № ЗР-5-12-01075701/15.02.2022г. на ръководителя на ТП на НОИ - [населено място], е извършена проверка по разходите на ДОО в дружеството „ОДИН ГАРАНТ“ ЕООД.

Проверката е извършена във връзка с подадено в ТП на НОИ [населено място] от С. И. М. възражение с вх. 1054-13-13 от 29.11.2021 г. относно правото на парично обезщетение за временна неработоспособност.

При проверката е установено:

Съгласно трудов договор № 47 от 28.07.2021 г. С. И. М. е назначена в осигурителя „ОДИН ГАРАНТ“ ЕООД [населено място] на длъжност „Строителен инженер“ Трудовото правоотношение е прекратено, считано от 29.09.2021 г. Към момента на сключването на трудовия договор лицето е във временна неработоспособност при друг осигурител „ПЕРНИК ИНВЕСТ“ ЕООД.

Съгласно приложените ведомости за работни заплати и присъствени форми за месеците 07, 08 и 09.2021 г., С. И. М. е извършвала трудова дейност както следва:

- За м. 07.2021 г. има 2 отработени дни с основание за осигуряване с работно време 2 часа дневно /от 29.07.2021 г. до 31.07.2021 г./,
- За м. 08.2021 г. има 15 отработени дни с основание за осигуряване с работно време 2 часа дневно /от 01.08.2021 г. до 22.08.2021 г./,
- За м. 09.2021 г. има 7 отработени дни с основание за осигуряване с работно време 2 часа дневно /от 19.09.2021 г. до 29.09.2021 г./.

На 15.02.2022 г., осигурителят писмено е декларирал, че С. И. М. е назначена на длъжност „Строителен инженер“. Дейността на дружеството е свързано със строителство на сгради. М. обяснил, че за да извършва тази дейност е необходимо във фирмата му да има „Строителен инженер“. С. И. М. е нямала определено място на работа. Помагала е при изготвяне на проекти, а работния процес не изисквал специално работно място и тя е работила от вкъщи.

Издадени са задължителни предписания № ЗД-1-12-01084930\07.03.2022 г. за коригиране на подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за месеците 08 и 09.2021 г.

Съгласно чл. 46, ал. 3 от КСО парично обезщетение за временна неработоспособност и за бременност и раждане не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите; за които са издадени актове от здравните органи.

С писмо изх.№1054-13-13#8 от 16.03.2022 г. С. И. М. е уведомена за резултата от извършените проверки. Към писмото са приложени постановени разпореждания за отказ за изплащане на парично обезщетение поради временна неработоспособност, както следва:

Разпореждане № 0-13-999-00-[ЕГН]/11.03.2022] ., с което е отказано изплащане на обезщетение по болничен лист № Е20213338057;

Разпореждане № 0-13-999-00-[ЕГН]/11.03.2022 г., с което е отказано изплащане на обезщетение по болничен лист №Е20213338058;

Разпореждане № С-13-999-00-[ЕГН]/11.03.2022г., с което е отказано изплащане на обезщетение по болничен лист №Е20212038198;

Разпореждане № 0-13-999-00-[ЕГН]/11.03.2022 г., с което е отказано изплащане на обезщетение по болничен лист №Е20211851953;

В писмото изрично е посочено, че във връзка с издадените задължителни предписания, ще бъдат предприети действия относно определяне на правото и размера на парично обезщетение за временна неработоспособност.

Недоволна от разпореждане № 0-13-999-00-[ЕГН] от 11.03.2022 г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, С. М. е подала жалба, по повод на която е образувано настоящото производство.

От правна страна АО приел:

Разпоредбите, касаещи парични обезщетения са уредени в глава IV “ОБЕЗЩЕТЕНИЯ” от Кодекса за социално осигуряване(КСО), включително отпускане, спиране и прекратяване на обезщетения за временна неработоспособност, бременност и майчинство.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо трудово възнаграждение през времето на отпуск поради временна неработоспособност. Това основание урежда заместителната същност на паричното обезщетение от ДОО при настъпване на риска временна неработоспособност, спрямо трудовото възнаграждение или трудовия доход по правоотношенията за трудова дейност, които са основание на осигуряването за този риск. Следователно, получаването на трудово възнаграждение (трудова доход) по правоотношение, което е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство е несъвместимо с едновременното получаване на парично обезщетение за тези рискове, независимо дали осигуряването за тях произтича от едно или повече правоотношения. Тази несъвместимост се отнася и за едновременното получаване на

парично обезщетение за временна неработоспособност и трудово възнаграждение по чл. 177 от Кодекса на труда при ползване на платен годишен отпуск. Затова, когато лицето е осигурено за общо заболяване и майчинство на повече от едно основание и по едното от -тях ползва отпуск за временна неработоспособност, а по другото не, то няма право на парично обезщетение за времето, през което получава трудово възнаграждение по чл. 177 от Кодекса на труда. (Основание за това са разпоредбите на чл. 40, ал. 1 КСО).

Съгласно чл.46, ал.3 от КСО парично обезщетение за временна неработоспособност и за бременност и раждане не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите, за които са издадени актове от здравните органи.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от КСО ако лицето няма право на обезщетение, длъжностното лице, на което е възложено ръководството по изплащането на обезщетенията и помощите, издава разпореждане за отказ.

Видно от изложената фактическа обстановка, при извършената проверка по разходите на ДОО на „ОДИН ГАРАНТ“ ЕООД е установено, че С. И. М. за периода от 01.08.21 г. до 22.08.2021 г. има отработени 15 дни с работно време 2 часа дневно. Няма данни да е представен болничен лист за временна неработоспособност за периода от 12.08.21 г. до 22.08.2021 г., т.е. лицето е представило болничен лист за временна неработоспособност само пред единия осигурител, с оглед ползване на отпуск за временна неработоспособност и получаване на обезщетение за временна неработоспособност, а при другия осигурител е било на работа и е получавало възнаграждение за това. Съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 3 от КСО и посоченото по-горе, в този случай парично обезщетение за временна неработоспособност не се изплаща.

Съгласно чл.162 от КТ работникът или служителът има право на отпуск при временна неработоспособност поради общо заболяване, който се разрешава от здравните органи. За времето на този отпуск работникът или служителът има право на обезщетение по КСО. След като отпускът за временна неработоспособност се разрешава и определя от здравните органи, то той е относим, и временната неработоспособност важи за периода, за който е определена, за всички трудови и други правоотношения на лицето, по които подлежи на задължително осигуряване. Лицето не може избирателно да прецени дали да бъде във временна неработоспособност при един работодател, а да бъде работоспособен при друг, каквато хипотеза е налице в настоящия случай.

С оспореното разпореждане, на основание чл. 40, ал. 3 от КСО и чл. 47, ал.1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО на жалбоподателката е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност. В мотивите на разпореждането е посочено, че при извършена проверка от контролен орган на НОИ, категорично е установено, че за периода от 01.08.2021 г. до 22.08.2021 г. лицето е упражнявало трудова дейност.

По отношение доводите, изложени в жалбата относно извършената проверка следва да се има предвид, че извършването на проверка по разходите на ДОО е отделно и самостоятелно административно производство. Същото се извършва по реда на глава седма от КСО - “Контрол”, както и по реда на ИНСТРУКЦИЯ № 1 от 3.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт. Видно от изложеното от фактическа

страна, проверка на търговското дружество „ОДИН ГАРАНТ“ ЕООД е извършена по този ред от контролен орган при ТП на НОИ [населено място]. Същата като самостоятелно административно производство е приключила с издаване на констативен протокол № КП-5-13-01083784/02.03.2022 г. и задължителни предписания №ЗД-1-12-01084930/07.03.2022 г. В този смисъл, в настоящото производство не е възможно и не следва да се коментира начина на извършването ѝ, както и изложените от жалбоподателката обстоятелства относно осигуряване на възможност за запознаване с административната преписка по извършване на проверката.

В случай, че жалбоподателката има претенции към издадените в резултат от проверката актове следва да се обърне съответно към представляващия търговското дружество, тъй като разполага с друг ред за правна защита. При твърдения за причинени вреди, жалбоподателят може да претендира от работодателя и виновните длъжностни лица обезщетение за тяхното репарирание по исков ред. Съгласно чл. 226 ал. 1 т. 1 КТ работодателят и виновните длъжностни лица отговарят солидарно за вредите, причинени на работника или служителя поради неиздаване или несвоевременно издаване на необходимите му документи, удостоверяващи факти, свързани с трудовото правоотношение.

Предвид това ответникът отхвърлил жалба с вх. № 1012-13-68 от 28.03.2022 г., подадена от С. И. М. от [населено място], [улица]бл. № 64, вх. Г, ап.№ 91, против разпореждане № 0-13-999-00-[ЕГН] от 11.03.2022 г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите.

Правни изводи:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, чиито права са засегнати от оспорения административния акт, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ – П., поради което е процесуално допустима.

Оспореното решение е валидно и допустимо.

Издадено е след надлежно сезиране с по реда на чл. 117, ал. 1 от КСО и в срока за обжалване по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО.

Постановено е в едномесечния срок по чл. 117, ал. 3, изр. 1 от КСО.

Издадено е от компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО – Директор на ТП на НОИ-П..

Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл. 59, ал. 2 от АПК.

Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО.

Означен е органът, който го е издал.

Отразени са направените от него при осъществяването контролна дейност фактически и правни изводи.

Формулиран е ясен диспозитив.

Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване.

Датирано и подписано е.

От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по чл. 40, ал. 3 от КСО и чл.47, ал. 1 от

НПОПДОО.

Настоящият състав намира, че така направеният извод съответства на закона. Разпореждането на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ – П., предмет на съдебен контрол е издадено на основание чл. 40, ал. 3 от КСО и чл.47, ал. 1 от НПОПДОО.

Според цитираните разпоредби и съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо трудово възнаграждение през времето на отпуск поради временна неработоспособност. Това основание урежда заместителната същност на паричното обезщетение от ДОО при настъпване на риска временна неработоспособност, спрямо трудовото възнаграждение или трудовия доход по правоотношенията за трудова дейност, които са основание на осигуряването за този риск. Следователно, получаването на трудово възнаграждение (трудова доход) по правоотношение, което е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство е несъвместимо с едновременното получаване на парично обезщетение за тези рискове, независимо дали осигуряването за тях произтича от едно или повече правоотношения. Тази несъвместимост се отнася и за едновременното получаване на парично обезщетение за временна неработоспособност и трудово възнаграждение по чл. 177 от Кодекса на труда при ползване на платен годишен отпуск. Затова, когато лицето е осигурено за общо заболяване и майчинство на повече от едно основание и по едното от тях ползва отпуск за временна неработоспособност, а по другото не, то няма право на парично обезщетение за времето, през което получава трудово възнаграждение по чл. 177 от Кодекса на труда. (Основание за това са разпоредбите на чл. 40, ал. 1 КСО).

Съгласно чл.46, ал.3 от КСО парично обезщетение за временна неработоспособност и за бременност и раждане не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите, за които са издадени актове от здравните органи.

Съгласно чл.40, ал.3 от КСО ако лицето няма право на обезщетение, длъжностното лице, на което е възложено ръководството по изплащането на обезщетенията и помощите, издава разпореждане за отказ.

Съгласно чл.162 от КТ работникът или служителят има право на отпуск при временна неработоспособност поради общо заболяване, който се разрешава от здравните органи. За времето на този отпуск работникът или служителят има право на обезщетение по КСО. След като отпускът за временна неработоспособност се разрешава и определя от здравните органи, то той е относим и временната неработоспособност важи за периода, за който е определена, за всички трудови и други правоотношения на лицето, по които подлежи на задължително осигуряване. Лицето не може избирателно да прецени дали да бъде във временна неработоспособност при един работодател, а да бъде работоспособен при друг, каквато хипотеза е налице в настоящия случай.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че ръководителя по

изплащането на обезщетенията и помощите правилно е приложил цитираните разпоредби и като е потвърдил разпореждането по реда на административния контрол по чл. 117, ал. 3 от КСО, директорът на ТП на НОИ – П. е издал законосъобразен акт. Затова жалбата срещу решението следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 100 лв.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. И. М., с постоянен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] против Решение № К.-21/28.04.22 г. на Директора на ТП на НОИ-П., с което е отхвърлена жалба с вх. № 1012-13-68 от 28.03.22 г., срещу разпореждане № 0-13-999-00-[ЕГН] от 11.03.2022 г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ-П., с което на основание чл. 40, ал. 3 от КСО, във вр. с чл. 47, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощите от държавно обществено осигуряване е отказано отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване.

ОСЪЖДА С. И. М., с постоянен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати на Териториално поделение на Национален осигурителен институт – П. сумата от 100 лв., представляваща направени по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 119, във вр. с чл. 117, ал. 1, т. 2, б. Ж от КСО.

СЪДИЯ: